

Na procura da felicidade

Mónica Molanes Rial

Título:

A filla de Woody Allen

Autor e director:

Santiago Cortegoso

Compañía:

Santiago Cortegoso

Elenco:

Marián Bañobre

Movemento**escénico:**

Carmela Bueno

Iluminación:

Salvador del Río

Música:

Anxo Graña

Vestuario:

Marián Bañobre

Unha vai ver *A filla de Woody Allen* e non pode estar máis dacordo con que Santiago Cortegoso sexa finalista da XIV edición dos Premios Max na categoría de mellor autor teatral en galego. N' *A filla de Woody Allen* ofrécesenos un texto reboante de humor, cheo de tenrura e cargado de crítica que sustenta un espectáculo divertido e intelixente. Esta candidatura aos Max supón un recoñecemento máis da calidade da escrita dun home de teatro que conta xa cunha dilatada traxectoria profesional no eido das artes escénicas.

A filla galega de Woody Allen, o único personaxe da obra, marcha a Nova Iork na procura de seu pai, un home descoñecido para ela do que só conserva os agasallos que lle envía cada aniversario. Comeza a contar as razóns que a levan a facer esa viaxe, as súas inquedanzas, os seus medos. Volve á súa infancia e recorda diferentes momentos da súa vida e das súas relacións coa familia e os amigos, lembranzas que destilan tristura e rancor e que se materializan en intervencións cheas de humor acedo e sarcástico. Cansada do mundo no que vive, decide ir a Nova Iork para reencontrase co seu pai e, sobre todo, para deixar atrás unha vida na que non é feliz.

Teño para min que a crítica social e política que se agocha no discurso do personaxe é un dos acertos da obra. A través da parodia e da ironía, reflexiona sobre o racismo, a relixión, a guerra, o capitalismo, o modelo de vida americano ou as redes sociais, entre outros temas. O resultado é un texto moi rico, áxil e cun ritmo palpitante que consegue apreixar ao espectador.

Se á calidade do texto lle engadimos a mestría interpretativa de Marián Bañobre, o resultado é inmejorable. A súa potente presenza escénica inunda un escenario baleiro que a personaxe irá enchendo con algúns obxectos segundo avance a obra e a súa gran versatilidade permítelle combinar momentos de comicidade e exaltación con outros máis íntimos e melancólicos. Cómpre salientar, ademais, o traballo corporal que realiza nalgúns escenas nas que a coreografía que acompaña ao texto constitúe un elemento cómico fundamental.

Esa oscilación entre a emotividade que caracteriza unhas escenas e a comicidade que predomina noutras é a que pauta o ritmo do

espectáculo, enriquecido polos cambios de luz e pola pertinencia da selección musical. Aínda que o peso do espectáculo recae no texto e na interpretación, hai algunhas escenas silentes nas que a música e a iluminación conseguen crear atmosferas delicadas e moi suxestivas que intensifican a expresión das emocións da protagonista.

Cara o final, o humor e a exultación que predominan en boa parte da obra desaparecen e deixan paso a un ton máis emotivo e rapsódico propiciado polas reflexións máis íntimas da personaxe. O nome do barco no que viaxa cara Nova Iork, 'Poesía', define á perfección a imaxe coa que remata o espectáculo: a visión da protagonista dando voltas sobre si mesma facendo xirar un longo vestido branco que leva posto, cuxa sombra se está a proxectar nunha das paredes do escenario. Quizais nesta deliciosa imaxe poidamos albiscar algo do que significa a felicidade que persegue a filla de Woody Allen. Ela e todos nós.

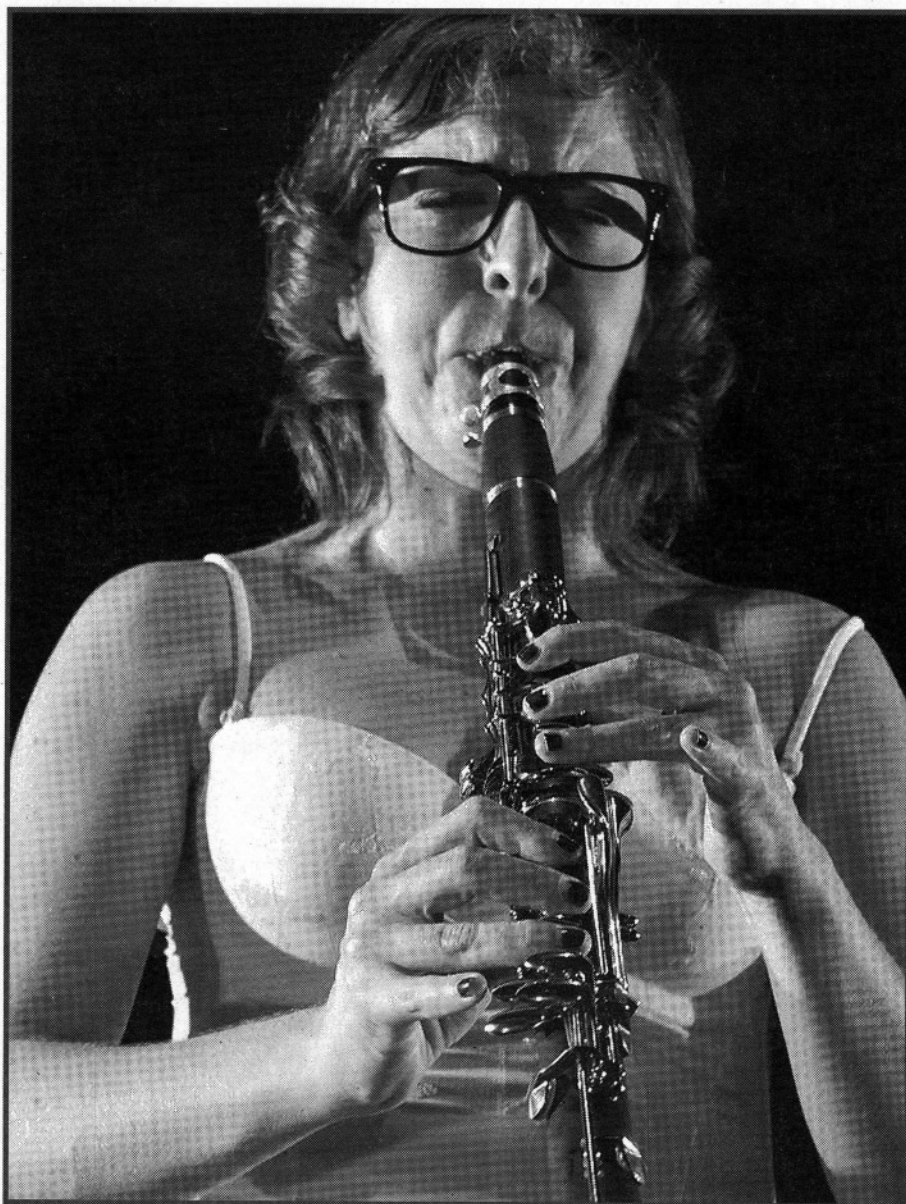

Foto: Diego Seixo

Marián Bañobre en *A filla de Woody Allen*